

СТЕФАН МАЛАРМЕ ПРОЗОРЦИТЕ

Превод от френски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

*В зловонния тамян на болницата мръсна,
висящ като завеса от скучна бяла скръб,
щом отегченото разпятие му втръсна,
умиращият трепна и му обърна гръб,*

*повлече се — не ще съгрее гнило тяло,
но слънцето да зърне, да долепи поне
до топлото стъкло, от светлина преляло,
стърчащи бели косми и сухи рамене.*

*И с трескава уста, и за лазури жадна —
тъй както в младините щастлива е могла
да гълта девствена безценна плът! — нападна
с лигавеща целувка златистите стъкла.*

*Опиянен и жив! Забравил в миг кошмара:
светено масло, капки, часовник, хрипков стон,
разбит креват... А вън и днес денят догаря
над стрехите, опрели до кървав хоризонт;*

*и вижда той: в река от пурпур и ухаения
от лебеди по-дивни галери златни спят,
люлеят диви и съкровищни сияния
и натежава бавно от спомени сънят.*

*И тъй, покъртен от бездушните, от тия,
които все се валят сред щастие — о, те
засищат своята сласт и в своята мръсотия
кърмачката възвличат, с невинното дете! —*

*побягам — с кръста си примамват ме стъклата:
отблъснал с яко рамо живота, низостта,
в тях, с вечната роса облени и в позлата
от девствената утрин на Безконечността,*

*се виждам Ангел чист! И гина, и със стона —
в прозорците изкуство и тайнство да трепти! —
възраждам се, лети мечтата ми с корона
към небеса предишни с цъфтящи красоти.*

*Ала уви! Светът е господар: с кошмара
ме отвращава в моя подслон — един абсурд! —
и мръсният бълвоч на Глупостта ме кара
носа си да запушвам пред чистия лазур.*

*О, как ли, щом от гняв душата ми трепери,
как да строша кристала с чудовищна пета,
за да побягна сам с крилете си безпери
и с онзи риск — да падам без край, във вечността?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.